

at dersom det blir nødvendig, så må en slik invasjon komme. Men la oss forsøke å være nøkterne. Vi vet at de allierte har satt store krefter inn i kampen på kontinentet. Etter en slik kraftutfoldelse kan vi ikke vente at de på et øyeblikks varsel skal ha en klar invasjonsarmé over Nordsjøen. En aksjon av denne art trenger nødvendigvis grundige forberedelser, selv om våre allierte skynder på det de kan. Mågt kan hende innen hjelpen kommer. I den senere tid har det blandt nordmenn vært ført livlige diskusjoner om mulig militær hjelp fra Sverige. Det er naturligvis ikke utelukket at Sverige kan se seg i stand til å yte en slik støtte, men vi har ikke rett til å regne med den som noe sikkert.

Men en ting er i alle fall sikker: Dersom vi setter oss til med hendene i fanget for å vente på hjelpen utenfra, så fortjener vi ikke noen hjelp. Ingen hjelper den som ikke kan hjelpe seg selv, sier et gammelt ordtak. Vi må først og framst innstille oss på å kjempe selv. Det er vår soleklare plikt, og det er vår stolte rett. Og det kan bli helt nødvendig å gripe til våpen dersom vi ikke vil se hele landet i en slik forfatning som de befriede områder i Finnmark. Den brente jords politikk henger som entrusel over oss.

Vi har enno ikke på langt nær satt inn alle våre krefter i aktiv kamp, men at det nytter å slåss ser vi tydelig av de gode resultater som sabotasjedådelse akter å skjerpe kampmetodene i enno høyere grad. Radiomeldinger om kamp mellom Gestapo og hjemmestyrker om våpen og forsyninger som er kastet ned fra allierte fly, tyder bestemt på at vepnet kamp er nær forestående her i landet. Det betyr at partisankrigen endelig blir satt på dagsordenen.

I det hele viser det seg nå at det er kommunistenes krigspolitikk som er den riktige også for vårt land. Den gangen da kommunistene anmodet regjeringen om å støtte utviklingen av aktive kampformer, ble den aktive linje avvist og stemplet som uansvarlig. Kommunistene holdt imidlertid på sitt standpunkt. De gikk i spissen og organiserte på egen hånd sabotasjen som krigsmiddel. Den er nå anerkjent både av regjeringen og Heimefrontens ledelse som en meget viktig militær innsats. No er turen kommet til den skarpeste form for aktiv motstand: vepnet kamp. Riktignok kan det hevdes at det hadde vært bedre om vi på et tidligere stadium i krigen hadde gått i trening og skaffet oss erfaring i en slik form for krigføring. Da ville vi kunne regne med at innsatsen i sluttfasen ville blitt mere effektiv. Men det er naturligvis aldri for sent, og friskarekrigen kan enno bli av avgjørende betydning for vår frigjøring, koordinert med alliert hjelp utenfra.

Sluttkampen under slike former vil kreve tunge offer av oss alle. Men formålet med kampen: å redde mest mulig av vårt land fra de tyske herjings- og brannpatruljer, gjør alle offer berettigede. Parolene for denne kamp må være: De unge våpenføre menn som brenner etter å slåss med våpen i hånd, må hurtigst mulig finne sin plass i de vepnede hjemmestyrker og blandt sabotørene. Alle de andre må virksomt slutte opp om den aktive kamp, hver på sitt område. Alle kan gjøre en innsats. Ikke minst viktig blir kampen på den økonomiske front. I år gjelder det bl.a. om at våronna blir forsvarlig gjennomført, slik at vi kan sikre vårt folk mot hungersnød til kommende vinter.

Og for alle gjelder det nå å stå sammen i kampen. Ingen gamle motsetningene må få stille seg i vegen for at heimefronten blir samlet om de store oppgavene: å vinne krigen og å vinne freden og friheten.

Dansk sabotasje. De danske sabotører feiret 9. april på sin egen måte. De erobret og førte over til Sverige 19 slepebåter og to handelsskip. Det største kuppet ble gjort i Kjøbenhavn. Lørdag kveld listet en del frihetskjemper seg ombord i et skip som losset brunkull i frihavnen. De gjemte seg ombord. Søndag var lossingen ferdig, og skipet stakk til sjøs etter en grundig tysk undersøkelse. Ingen av patriotene ble dog funnet. Da løsen var kvittert, kom sabotørene fram og tvang mannskapet til å adlyde ordre. Skipet ble satt på grunn ved Hveen, og pr. radio ble slepebåter tilkalt. Etterhvert som disse kom til "ulykkesstedet", ble de tatt. Mandag ble skipet trukket av grunnen uten å ha lidd noen skade. Det sto på sandbunn. Hele konvoien satte kurs for Landskrona, hvortil de ankom i god behold.

1. mai 1945.

Denne arbeiderklassens demonstrasjonsdag har alltid vært viet kampen for større demokratiske rettigheter for arbeiderklassen og hele det arbeidende folk og mot alle mørkemakter som vil hindre en utvikling fram mot en bedre verden. Aldri har det vært så tydelig som i år, i seirens år, at vi står på det avgjørende historiske vendepunkt mellom en gammel og en ny verden. Den gamle verden domineres av alle slags politiske og sosiale mørkemakter og karakteriseres av politisk og sosial ufrihet, økonomisk usikkerhet, av terror og konsentrasjonsleirer. Dens ypperste uttrykk er nazismen, som med Gestapo, SS og sine raseteorier har forsøkt å gjøre hele verden til en fangeleir, prisgitt herrefolkets luner. Mot denne undertrykkelsens og terrorens verden har alle framstegsvennlige krefter i menneskeheten reist seg til vepnet kamp. Denne kamp tar i første rekke arbeiderklassen levende del i, for det dreier seg her om en krig for politisk frihet og sosial trygghet, en krig som dermed legger til rette forutsetningene for at arbeiderklassen kan forberede seg på å gjennomføre sin store historiske misjon: å skape en ny tingenes tilstand, et nytt politisk og økonomisk demokrati for hele folket, en ny verden med ubegrensede utviklingsmuligheter både for den enkelte og for samfunnet.

Kampen har vært - og er - bitter og hard, og ofrene har vært tunge. Det er vår plikt å sørge for at de ikke har vært forgjeves. Disse forpliktelser kan vi bare oppfylle ved å forsterke kampen i vårt eget land. Og kampen gir store løfter, for denne maidagen betegner i år seirens dag. Vi står virkelig på terskelen til en ny verden. På alle fronter rykker frihetens armer fram, og vi kan ta det som et strålende varsel for framtiden at arbeiderklassens vepnete fortropp, Den røde armé, på denne 1. mai står i Berlin. Nazismen ligger i sine siste krampetrekninger, den gamle, overlevde verden synker i grus, og over Berlins ruinhauger skimter vi allerede omrissene av en ny og bedre framtid for hele menneskeheten.

Aldri har maidagens appell vært så tydelig og inntrengende som i år. Den maner arbeiderklassen til mannjevnt å ta aktiv del i kampen, til å sette alle krefter inn på oppbyggingen av framtiden og til å ta ledelsen i denne utvikling. Det er dens historiske rett og plikt. I denne kamp vil arbeiderklassen utløse alle sine mektige skapende krefter og komme til stadig større klarhet over at den har en viktig historisk oppgave: å lede hele menneskeheten fram mot et nytt liv, mot nye samfunnsformer hvor krig og elendighet ikke får lov å eksistere.

Folkestreiken.

Så tidlig som i fjor sommer da den allierte overkommando sendte ut sine instruksjoner til vårt folk, ble spørsmålet om folkestreiken berørt. Overkommandoen sa like ut at den under militære operasjoner i vårt land ville kunne komme til å kreve at alt arbeid som direkte eller indirekte tjener fiendens interesser, måtte opphøre. I den senere tid har regjeringen og heimefrontens ledelse ved flere høve forberedt oss på at folkestreiken kanskje vil bli proklamert i krigens sluttfase.

Streik er et mektig og aktivt krigsmiddel som med stor virkning er blitt brukt i andre okkuperte land. Vi nevner her bl.a. den store og seierrike folkestreiken i Danmark ifjor sommer og jernbanestreiken i Nederland. Den lærdom vi kan trekke av disse aksjoner, er at slike omfattende streiker har stor virkning, er fullt forsvarlige i bestemte situasjoner og er mulige å organisere. Men forutsetningen for en seierrik er da for det første at hele folket står samlet bak aksjonen og aktivt støtter den. For

det andre må folket være forberedt på at fienden griper til kraftige repressalier og innstille seg på villig å ta på seg alle offer. Fore det tredje - og det er ikke minst viktig - er folkestreiken en så komplisert og omfattende sak at det ikke nytter med bare improvisering. Den må være godt forberedt. Det er ikke tilstrekkelig bare å sende ut en parole, den må organiseres fra grunnen av. Det må nemlig være klart for oss alle at en godt gjennomført streik betyr et stort skritt framover mot seiren. Men på den annen side er det like så klart at en mislykket eller bare halvveis gjennomført aksjon er verre enn ingenting. Den vil føre til moralsk forsumpning og skape nederlagsstemninger og sløv passivitet hos hele folket og utsette den aktive delen av heimefronten for et tilintetgjørende slag. Hverken regjeringen eller heimefrontens ledelse har gitt noen instruksjoner om hvordan den eventuelle folkestreik organisatorisk skal forberedes. Det blir vår plikt - hver på sitt område - å sørge for det. Slik som krigssituasjonen no utvikler seg, er det allerede i siste liten. Alle krefter må derfor straks settes inn for å forberede denne vår største krigsinnsats som samlet folk. Av avgjørende betydning er det at arbeiderklassen med sine rike erfaringer når det gjelder streiker, går i spissen. På hver eneste bedrift må det skaffes en tillitsmann som stiller seg i spissen og forbereder dannelsen av en illegal streikeladelse. Og så må vi arbeide for at noe liknende blir gjort innen alle virksomheter av betydning. Målet må være: Når - og dersom - folkestreiken blir proklamert, så skal den gjennomføres til hundre prosent.

Paradøter: KJEMP MED OSS FOR NORGES FRIHET,
DØD OVER DE TYSKFASCISTISKE OKUPANTER.

Etterkrigsproblemer.

KRIGSFORBRYTERE OG QUISLINGER. - Det er vel ikke noe som har vakt en slik livlig diskusjon på heimefronten som spørsmålet om behandlingen av disse forbrytere. Og opinionen er ikke til å ta feil av, folket har allerede felt dommen over dem. Også regjeringen har flere ganger drøftet spørsmålet og i vedtak og erklæringer er det tydelig sagt fra at alle krigsforbrytere og N.S.-medlemmer skal trekkes til ansvar og dømmes i rettslige former etter den militære straffelovs bestemmelser. Disse regjeringens forordninger har vunnet alminnelig tilslutning på heimefronten og er ikke gjenstand for videre diskusjon. Det som mest opptar folk her heime er problemet om straffeutmålingen. Her er meningen mer delte, men stort sett kan vi summere opp opinionen slik: Den overveiende del av vårt folk forlanger at oppgjøret skal være renslig, og konsekvent, hardt og ubønnhørlig. Dette krav skyldes ikke noe vulgære og primitiv hevnfølelse, men grunner seg på den utvikling av rettsfølelsen som har funnet sted under krigen. Alt det vondemå rykkes opp med roten og tilintetgjøres for at ærlige nordmenn kan leve og puste fritt i dette landet. Å krenke denne folkets rettsfølelse vil gjøre ubotelig skade, og det må ikke skje. Av krigsforbryterne står angiverne i en særklasse. De er allerede dømt til døden, og fullbyrdelsen av dommen er alt satt i gang og vil forhåpentlig gå for seg i økende tempo mot krigens slutt. Når det gjelder de tyske krigsforbrytere, hersker der bare enstemmighet om at bare døden tilnærmedesvis kan gjøre opp regningen. Betingelsesløs dødsstraff må også gjøres gjeldende for alle medlemmer av Gestapo, det tyske sikkerhetspoliti og SS. Om alle de her nevnte kan det gjøres gjeldende at de ikke er virkelige mennesker. Det er bare utseendet som minner om mennesket. Det naturlige er å betrakte dem som pestbasiller, og pest forhandler man ikke med, man utrydder den.

Heller ikke om behandlingen av quislinger er det noen særlig meningsforskjell. Alle ledende medlemmer av N.S. og alle som aktivt har deltatt i terrorhandlinger og folkefiendtlige forordninger har kvalifisert seg til dødsstraff. Når det gjelder mindre framtrædende og mere passive medlemmer, må naturligvis straffeutmålingen variere fra fengselsstraffer

til tvangsarbeid og bøter. Men alle skal trekkes til rettslig ansvar og en minimumsstraff må gjøres gjeldende for alle som ikke dømmes til døden: De må fradømmes alle statsborgerlige rettigheter. Det må ikke skje at slike elementer får høve til å delta i et demokratisk valg etter krigen.

Dette er den teoretiske side ved saken, slik forestiller vi oss det oppgjøret som snart skal komme. Noe ganske annet vil det bli når oppgjøret virkelig skal gjennomføres. Erfaringene fra de befrierte land viser dessverre at dette er et spørsmål som det har reist seg strid om, en strid som særlig tydelig har vist seg i motsætningen mellom motstandsbevegelsen og utefronten. En slik motsetning må vi også gjøre regning med for vårt lands vedkommende, og det er lett å forstå. Våre emigrerte landsmenn vil ha vanskelig for å forstå fullt ut den nye rettsfølelse som har vokset fram her heime under fem års terror, kravet om elementær rettferdighet fra et utpint og herjet folk. De vil derfor lettere ligge under for en skadelig og ille anbrakt sentimentalitet når det gjelder landsforræderne og følgelig vike tilbake for et renslig oppgjør med dem. Dette vil virke forstyrrende inn på oppgjørets dag og vil lett skape strid. Også et annet moment vil sikkert gjøre seg gjeldende. Mange framtrædende N.S.-medlemmer tilhører de sosialt høyere lag i folket. Gjennom slektskap, vennskap og forretningsforbindelser er de nær knyttet til innflytelsesrike jossingkretser. Fra disse kretser vil det uten tvil bli satt i gang en kampanje for å ta lempelig på disse quislingene og endog om mulig å redde dem fra rettsforfølgelse. Dette må ikke skje. Det vil sette vondt blod og virke helt ødeleggende på den samfølelse som krigen har skapt i folket. Når fiendens motstand bryter sammen, må alle gode nordmenn prøve å hindre at lynchings-metoder blir tatt i bruk. Vi skal i handling vise at vi er et kulturfolk og passe at oppgjøret foregår i organiserte og rettslige former. Men når oppgjøret kommer, så må vi kreve at det blir gjennomført hardt, redelig og uten persons anseelse. Det er vår dypeste overbevisning at dersom vårt folk viser unfallenhet og viker tilbake i dette viktige spørsmål, vil det ta skade på sin sjel. Unfallenhet vil føre til moralsk forsumpning og virke hemmende på en sund demokratisk utvikling etter krigen.

Fra DEN NORSKE OVERKOMMANDO: Gi opplysninger av militær betydning til frigjøringstroppene. Hvis norske og allierte tropper kommer til å kjempe på norsk jord i videre utstrekning, vil de sikkert ha med seg gode opplysninger om de tyske troppers stillinger, men det kan være forandring og detaljer i tyskernes militære forberedelser som de ikke kjenner til. Jo flere pålitelige opplysninger den allierte staben får, jo hurtigere og sikrere vil frigjøringen av landet foregå. Her må alle hjelpe til. Alle må være klar til å avgi rapport om lokale forhold. GJENTA LARER RYKTER? BARE KJENSOGJERNINGEN SOM ER SETT OG STEDSFESTET.

Opplysninger som de allierte vil trenge:
Tyske troppeavdelinger: Antall tropper som befant seg i den by eller i ditt distrikt? Hvor lå stabens hovedkvarter? Hvilken enhet hørte troppene til? Har du lagt merke til noen høyere offiserer? I hvilken retning dro troppene? Vet du hvor de holder til?
Tyske befestninger: Hvor ligger flyplasser, bunkers, mitraljøsereader, utkikksposter, luftvernstillinger, minelagte områder (hvor stor er de, og hvor kan man passere dem)?
Transport: Hvilke veier, gater eller broer er sperret? Hvilke er åpne for trafikk? Veienes og broenes bæreevne? Er broene underminert eller bevoktet? Hvilke deler av jernbanelinjen er bevoktet? Hvor stor vaktstyrke? Vassdrag: Deres dybde og bunnforhold? Hvor går tyske telefonledninger? Hvor er tyske telefon- og telegrafstasjoner?
Havner og skip: Hvilke skip ligger på havnen? Lasteskip eller krigsskip? Deres last, bestykning? Er havnen minelagt? Hvor? Hvor sterkt bevoktet?
Feller: Når tyskerne trekker seg tilbake, legger de gjerne ut feller etter seg. De eksploderer når en rører ved et dørhåndtak, et vindu, en en brosten eller liknende som utløser-mekanismen kan være i forbindelse

distrikt.

Nyheter: Himmlers kapitulasjonstilbud. Fra London ble lørdag 20/4 sendt ut en offisiell erklæring i anledning Reuters sensasjonelle melding om at Himmler har tilbudt England og U.S.A. betingelsesløs overgivelse, men ikke til Russland. Denne melding blir bekreftet i den offisielle erklæring, og det heter videre at tilbudet ble avslått av den engelske og den amerikanske regjering med den begrunnelse at overgivelsen må skje til alle tre stormakter. - I løpet av natten til søndag løp der inn en melding om at Tyskland hadde kapitulert overfor alle tre stormakter, men denne melding ble søndag morgen dementert av president Truman. - Det viser seg at det er visepresidenten i det internasjonale Røde Kors, den svenske grev Folke Bernadotte, som har formidlet kapitulasjonstilbudet. Han hadde en samtale med Himmler 21. april, hvor denne framsatte kapitulasjonstilbudet muntlig. Grev Bernadotte reiste straks til Stockholm og informerte den svenske regjering. Utenriksdepartementet satte seg straks i forbindelse med de allierte og underrettet dem. Grev Bernadotte hadde mandag 30/4 et nytt møte med Himmler på et slott ved Åbenrå i Sønderjylland. Der foreligger enno intet fra dette møte. - I svensk radio meldtes sent søndags kveld at Himmlers tilbud også inkluderte nedlegging av våpnene i Danmark og Norge. Man skal imidlertid være klar over at Himmler bare er sjef for de tyske hjemmestyrker; det kommer altså an på de militære sjefer i de to land hvorledes utviklingen vil bli. - Himmler skal enn videre ha sagt at Hitler er døende som følge av hjerneblødning. Andre meldinger går ut på at han er skutt for flere dager siden. Goebbels, Göring og von Ribbentropp hører man ikke noe til. Attér alle disse ryktene og meldingene fra Tyskland er det klart at der rår den villøse forvirring blandt naziføremne i Tyskland. Quislingregjeringen har hatt møte søndag middag (30/4) på slottet, hvor alle ministrene sa fra seg plassene. Det blir quislings jobb å finne nye. (Etter svensk radio). - Italia: Mussolini og et par andre fascistledere ble pågrepet av italienske patrioter ved den sveitsiske grense. Siden ble de stillet for en folkedomstol, dømt til døden og henrettet. Mussolinis lik ligger no utstillet på en åpen plass i Milano, der likene av myrdete patrioter tidligere ble utstillet. Den amerikanske regjering har godkjent henrettelsen. De allierte er støtt fram til den sveitsiske grense og har kløvd fronten i to; tyskerne i den vestlige lommen har allerede overgitt seg. Ved nedig befridd av patrioter, siden besatt av 5. og 3. armé, som har støtt videre fram til elven Piave. Titos tropper er støtt inn i Trieste. Sydtyskland: Bayriske frihetskjemper er gått til aksjon og har erobret Augsburg og München, som siden er besatt av amerikanerne. Oberammergau len er sør er besatt. Amerikanerne rykker videre fram mot Innsbruck. Berlin: kampene foregår no i sentrum, som står i brann. Nordvest for Berlin rykker russerne hurtig fram mot Stralsund. Engländerne rykker over Elben. I Østerrike opprettet en foreløpig regjering, bestående av 6 sosialdemokrater, 3 kommunister, 3 kristelig-sosiale og 2 uavhengige. Regjeringssjef er Karl Renner (75 år gml., kjent sosialist). Valgene i Frankrike viser ved den første opptelling en sterk forskyvning til venstre. Kommunistene størst framgang, men også de andre radikale partier er gått sterkt fram. Tyskerne fortsetter jakten på heimefrontmedlemmene i Norge. I Eggedal i Buskerud støtte en avdeling på 100 tyskere på heimefrontfolk. Tyskerne hadde 20 falne, de norske hadde ubetydelige tap, Tyskerne trakk seg tilbake, fikk forsterkninger, bl.a. en avdeling av Hirdens skibataljon, men fant da ingen heimefrontfolk. ORDRE FRA HEIMEFRONTENS LEDELSE:

1. Foreta ingen uoverlagte handlinger. Unngå sammenstimlinger, vær ikke med i demonstrasjoner av noe slag. Opptre ikke utfordrende overfor tyskere og quislinger.
2. Spre opplysninger fra Heimefrontens ledelse og Den Norske Overkommando, kort og konsist. Gjengi ikke rykter.
3. Slapp ikke av på vanlige forsiktighetsforholdsregler.
4. Vær beredt!

D J D O V E R D E T Y S K E O K K U P A N T E R O G D E R E S F E L T E K O L O N N E Q U I S L I N G E N E !

NORSK VILJE

7. MAI 1945

3. årg.

KAMPBEREDSKAP

Nazistenes endelige nederlag er en kjensgjerning. Den siste tids militære begivenheter har gjort det overbevisende klart for os alle, og Hitlers død og Berlins ruinhauger er selvsymboler på at frihetens time er nær. Nazistpartiet er i oppløsning og Gestapos terrorapparat holder på å bryte sammen.

På kontinentet gjenstår det bare små militære opprenskningsaksjoner i mindre deler av Tsjekkoslovakiet og dens prosess skrider fram i økende tempo, for tendensen til kapitulasjon gjør seg sterkere og sterkere gjeldende for hver time som går.

Det eneste land hvor den tyske hær ennå er noenlunde i behold som militær faktor og har muligheter til fortsatt å yte litt motstand, er N O R G E .

Det som mest opptar alle nordmenns tanker i disse dager, er spørsmålet om tyskerne akter å fortsette kampen her i landet, eller om de vil kapitulere. Alle håper naturligvis at okkupasjonen kan heves uten ytterligere blodsytgydelse og materielle ødeleggelser i vårt land, men vi har ikke lov til å regne med dette som noe sikkert. Derfor må vi ikke slappe av på vår forsiktighet og hengi oss til løsslupne demonstrasjoner i en fornaestet glede over befrielsen.

Parolen fra heimefrontens ledelse om ro, verdighet og disiplin er derfor helt ut på sin plass og må absolutt følges.

Vi må nemlig ennå regne med den mulighet at de desperate blant nazistene kan tvinge gjennom at krigen blir fortsatt på norsk jord. Det kan bli tale om en regulær invasjon av allierte tropper med påfølgende militære operasjoner i større stil. Men selv under en tysk kapitulasjon her i landet kan det komme til kamphandlinger ved at de mest desperate nazistiske elementer, Gestapo-folk og quislinger, nekter å etterkomme ordre og fortsetter for seg selv. Etter erfaringer fra andre land, Holland og Danmark, skal vi innstille oss på at væpnede nazibander vil løpe amok med plyndring og ødeleggelser i sin fortsatte "kamp mot bolsjevismen".

I alle disse tilfeller vil våre heimestyrker bli stillet på en hard prøve, og det er vår selvfølgelig plikt å sørge for at de får den fulle støtte fra hele befolkningen. Vår hovedoppgave idag er ikke å hengi oss til forhastede fredssillusioner, men

å mobilisere til kamp.

De som ikke er tilsluttet de militære kampformasjoner, eller i disse dager blir tilsluttet, må på arbeidsplassen sette seg inn på å forhindre sabotasjeforsøk fra desperate norske og tyske quislinger.

Vår politikk etter krigen.

Det vi kommunister her i landet ønsker etter krigen er et virkelig demokrati, i ordets sanne betydning et folkets styre, et styre hvor folket, det arbeidende og skapende folk har avgjørelsen. Og for å nå dette sanne folkestyre må vi skaffe bort de utvekster som det tidlige demokrati led av og som virket som en hemsko på utfoldelsen av vårt økonomiske og kulturelle liv.

Det var ikke i folkets interesse at 100 tusen arbeidsdyktige landsmenn, som intet høyere ønsket enn å få ta fatt og virke, var dømt til lediggang og armod.

Det vi ønsker er at disse misforhold ikke må komme igjen.

Det var under okkupasjonen, og vil etter krigen bli i ennu større grad, vår kommunistenes oppgave å finne fram til og forme de tanker og den vilje som besjeler arbeidsfolket idag, og som det arbeidende folks avantgarde, føre denne vilje fram til seier på demokratets grunn.

Vi må aldri svikte denne vår oppgave, aldri slappe av i våre anstrengelser og aldri miste kontakten med det arbeidende folk.

Vår første oppgave blir da å få hele folket med i gjenoppbyggingen slik at denne blir en nasjonal fellesaksjon og at det som skapes, av hele folket blir følt som et nasjonalt felleseie.

Hån og forakt har vi kommunister ofte høstet når vi har forsvart Sovjet mot hatske angrep, og fremhevet landet som demokratiets og fredens sanne bolverk. No har verden fått syn for sagn, og våre daværende motstandere har måttet endre sine synspunkter. Sovjet-Russland tok den verste støyten da det røynt som hardest og reddet verden fra nazisme og reaksjon og for demokratiet.

Sovjet-Russlands arbeidere og bønder er etter krigen besjelet av et eneste ønske:

gjenoppbygging av de svære områder nazistene har lagt i grus, og å leve i fred og fordragelighet med de andre nasjoner.

Når så landet no er befridd, skal vi alle med de største forventninger til framtiden, begynne på det vi så lenge har sett fram til

A SKAPE ET FRITT OG LYKKEligere NORGE.

Nyhetene.

Kl. 15 ble meldt over London radio at der i ettermiddag ble utsendt melding fra den tyske utenriksminister Graf von Krosigk på foranledning av den tyske øverstkommanderende Doenitz at alle tyske stridskrefter hadde fått ordre om å overgi seg betingelsesløst til de allierte. Denne melding er enno ikke bekreftet fra London eller noe alliert hold.

Kl. 18.30. Den tyske kapitulasjon ble undertegnet i Eisenhovers hovedkvarter i Rheims den 7. kl. 2.41 om natten. Eisenhower spurte i skarpe ordelag om tyskerne var klar over den fulle konsekvens av overgivelsen. Den tyske representant gen. Jodel sa at de tyske styrker var utlevert til seierherrenes nåde. Der er stadig telefonforbindelse mellom London, Washington og Moskva. Fra en tysk radiostasjon benektes at overgivelsen gjelder tyske styrker som kjemper mot russerne. Dansk radio meldte at tyskerne i Norge har kapitulert. Ingen meldinger fra Norge er bekreftet fra alliert hold. 120 000 tyske fanger er sendt fra Nederland til Tyskland. Amerikanske og russiske styrker er nesten nådd sammen ved Prag. Byen holdes av tsjekkoslovakiske patrioter. Tyske stridskrefter står rundt byen. I Østerrike står de allierte ca. 70 km. fra hinannen.

Kl. 21. Amerika: Den 8. mai blir dagen for krigens opphør i Europa. Churchill taler over alle stasjoner kl. 15. Kl. 21 taler den engelske konge over kringkastingen. Tirsdag den 8. og onsdag den 9. blir fridager i St. oritania. Hjemmefronten oppfordrer alle nordmenn til å vise verdig holdning og ikke provosere nazister og tyskere. Man må heller ikke la seg provosere

Vi oppfordrer våre folk i organisasjonsapparatet til å bli på sin post og ikke tape kontakten med oss, men hele tiden å holde denne ved like slik at alle forholdsregler kan nå fram i rett tid.

Vi oppfordrer til at der tas vare på alle nazister og andre som forsøker sabotasje eller terror og overgi dem til myndighetene. Parolen er:

R O , VERDIGHET, DISIPLIN! ! !